

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 492

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 2 iulie 2014

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 192 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945— 22 decembrie 1989	2-4	535.	— Hotărâre privind înființarea Grupului interministerial strategic pentru creșterea capacității de acțiune a instituțiilor guvernamentale în prevenirea și combaterea criminalității ce se circumscrie amenințărilor în domeniul securității naționale	13-14
Decizia nr. 196 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 ¹ , art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968	4-7		DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
Decizia nr. 254 din 6 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865	7-8	225.	— Decizie privind încetarea raportului de serviciu al domnului Marius Vasile Iosif Roman, secretar general adjunct al Ministerului Economiei	15
Decizia nr. 274 din 8 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	9-10		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 281 din 8 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	11-12	772.	— Ordin al ministrului sănătății privind modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 456/2013 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor cu risc crescut de discontinuitate în aprovizionare de care beneficiază asigurații în sistemul de asigurări sociale de sănătate și a unei măsuri pentru asigurarea acestora pe piața din România	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 192**

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. XIII alin. (1) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Mircea Morărescu-Adrea în Dosarul nr. 41.589/3/2010* al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 639D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 41.589/3/2010*, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XIII alin. (1) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor**, excepție ridicată de Mircea Morărescu-Adrea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind acordarea unor despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat lipsește persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic sau măsuri administrative asimilate acestora, în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, de posibilitatea exercitării unui grad de jurisdicție, respectiv apelul împotriva hotărârii tribunalului pronunțate asupra cererii prin care se solicită constatarea caracterului politic al condamnării.** Se susține că, în acest fel, măsura legislativă criticată reprezintă o formă de discriminare, îndreptată împotriva unei categorii distincte de justițiabili, cu încălcarea valorilor enunțate prin art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, respectiv a demnității omului, a drepturilor și libertăților cetățenilor, a liberei

dezvoltări a personalității umane sau a pluralismului politic. Mai mult, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aplicarea textului de lege criticat și în cazul proceselor în curs echivalează cu încălcarea principiului constituțional al neretroactivității legilor.

6. **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă** își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arătând că Legea fundamentală nu consacră principiul triplului grad de jurisdicție, astfel încât legiuitorul poate înlătura calea de atac a apelului, cu menținerea recursului.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că textul de lege criticat permite soluționarea cauzelor cu celeritate, iar principiul triplului grad de jurisdicție nu este un principiu constituțional care să impună legiuitorului garantarea accesului persoanelor la trei grade de jurisdicție. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile art. XIII alin. (1) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010. În realitate, art. XIII din Legea nr. 202/2010 cuprinde trei puncte, astfel încât Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, este art. XIII pct. 1 din Legea nr. 202/2010. În acord cu prevederile art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta, Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora,

pronunțate în perioada 6 martie 1945— 22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „(6) *Hotărârea pronunțată potrivit alin. (4) este supusă recursului, care este de competența curții de apel.*”

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, democratic și social, art. 4 alin. (2) referitoare la criteriile egalității între cetățeni, art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor, libertăților și a obligațiilor, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile și art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa, au mai fost analizate măsuri legislative prin care se reglementa modalitatea de exercitare a căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești considerate ca fiind nelegale sau neîntemeiate, Curtea statuând, în mod constant, că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci reglementează accesul general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege. De asemenea, s-a reținut că, instituind reguli speciale privind exercitarea căilor de atac, legiuitorul trebuie să asigure părților interesate posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabile, iar lipsa oricărei căi de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în instanță echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv, dreptul de acces liber la justiție devenind astfel un drept iluzoriu și teoretic (A se vedea, în acest sens, deciziile nr. 99 din 23 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, nr. 230 din 16 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 16 decembrie 2000, nr. 226 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iunie 2004, nr. 572 din 3 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.144 din 19 decembrie 2005, nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012 sau nr. 967 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012).

14. Aplicând aceste considerente de principiu la prezenta cauză, Curtea reține că, în temeiul art. 4 din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, persoanele care au suferit anumite condamnări penale în perioada 6 martie 1945— 22 decembrie 1989 pot solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al condamnării lor. Competența de soluționare aparține tribunalului, secția civilă, în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată, iar cererea se judecă în contradictoriu cu statul, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice, cu participarea obligatorie a procurorului. Potrivit art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, introdus prin art. XIII pct. 1 din Legea nr. 202/2010, textul de lege criticat în prezenta cauză, hotărârea pronunțată de instanța de judecată competentă este supusă recursului, care se judecă de curtea de apel.

15. Așadar, Curtea reține că, în această materie specifică, în exercitarea legitimității sale constituționale de a adopta norme de procedură, conferită de art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul a reconfigurat modalitatea de reglementare a exercitării căilor de atac, instituind doar posibilitatea atacării cu recurs a hotărârii primei instanțe. În speță, nu poate fi reținută nicio discriminare între diferitele categorii de justițiabili, în funcție de posibilitatea exercitării căii de atac a apelului. Astfel cum rezultă din dosarul cauzei, autorul excepției de

neconstituționalitate a formulat cererea de chemare în judecată, în vederea constatării caracterului politic al condamnării și a solicitării de despăgubiri, înainte de data intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, sub imperiul căruia recursul este o cale extraordinară de atac, care poate fi exercitat, în temeiul art. 483 din Codul de procedură civilă, exclusiv în vederea examinării conformității hotărârii judecătorești atacate cu regulile de drept aplicabile.

16. Prin urmare, Curtea reține că, în prezenta cauză, cererea de chemare în judecată a fost introdusă anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, astfel încât, în acord cu dispozițiile art. 3 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, cu modificările ulterioare, potrivit căruia dispozițiile noului Cod de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare, iar procesele începute prin cereri depuse, în condițiile legii, înainte de data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, rămân supuse legii vechi, recursul ce poate fi exercitat în speță are în continuare un caracter devolutiv, fiind incidente dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865, în temeiul cărora, ca și în cazul apelului, instanța de recurs judecă atât sub aspectul legalității, cât și sub acela al temeiniciei, nelimitându-se să examineze hotărârea pronunțată de prima instanță exclusiv pentru motivele de casare prevăzute în art. 304 din Codul de procedură civilă din 1865.

17. De altfel, opțiunea legiuitorului de a institui doar calea de atac a recursului în materia hotărârilor pronunțate în temeiul art. 4 alin. (4) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, nu este de natură a conferi prevederii legale criticate un caracter neconstituțional, având în vedere că, în acord cu jurisprudența constantă a Curții Constituționale, accesul liber la justiție nu înseamnă că acesta trebuie asigurat la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Mai mult, nicio dispoziție cuprinsă în Legea fundamentală nu instituie obligativitatea legiuitorului de a garanta parcurgerea în fiecare cauză a tuturor gradelor de jurisdicție, ci, dimpotrivă, potrivit art. 129 din Constituție, căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii.

18. Curtea reține că invocarea dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Constituție, care determină criteriile nediscriminării, și anume rasa, naționalitatea, originea etnică, limba, religia, sexul, opinia, apartenența politică, averea sau originea socială, nu poate fi reținută, dat fiind faptul că textul de lege criticat nu instituie nicio discriminare între cetățeni, în funcție de criteriile enumerate.

19. În ceea ce privește susținerea referitoare la faptul că aplicarea textului de lege criticat și în cazul proceselor în curs echivalează cu încălcarea principiului constituțional al neretroactivității legilor, Curtea reține că aceasta nu este întemeiată. Astfel, aplicarea în cadrul proceselor în curs a normei procesuale criticate, în temeiul căreia împotriva hotărârii instanței de judecată pronunțată în temeiul art. 4 alin. (4) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, se poate exercita doar calea de atac a recursului, nu este de natură a contraveni principiului constituțional al neretroactivității legilor, fiind vorba de o concretizare a principiului aplicării imediate a legii noi, potrivit căruia legea nouă se aplică de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și efectelor viitoare ale unor situații juridice anterior născute, dar neconsumate la data intrării în vigoare a legii noi.

20. În sensul jurisprudenței Curții Constituționale, spre deosebire de principiul constituțional al neretroactivității legii civile, care are o valoare absolută, în sensul că legiuitorul nu poate institui nicio derogare, principiul aplicării imediate a normei procesuale, și, pentru identitate de rațiune, și principiul

supraviețuirii legii vechi, sunt de sorginte legală, iar nu constituțională, legiuitorul având posibilitatea de a deroga de la acestea, în anumite situații particulare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 90 din 1 iunie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 489 din 11 octombrie 1999, Decizia nr. 228 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 27 aprilie 2007, sau Decizia

nr. 1.671 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 23 februarie 2010).

21. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) privind statul de drept, democratic și social, având în vedere că în speță nu s-a reținut nicio încălcare a drepturilor sau a libertăților fundamentale, garantate constituțional, Curtea reține că nu poate fi considerat încălcat nici principiul constituțional al statului de drept.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mircea Morărescu-Adrea în Dosarul nr. 41.589/3/2010* al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 196

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 681, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că, întrucât măsura preventivă dispusă în cauză a expirat, excepția de neconstituționalitate a devenit lipsită de interes.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.957/312/2013, **Tribunalul Ialomița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 681, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968**, excepție ridicată de Petre Zăgan și Costel Stoian într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei încheieri prin care s-a dispus arestarea preventivă a autorilor excepției, în temeiul art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de înșelăciune, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals și, respectiv, înșelăciune, complicitate la înșelăciune, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile art. 681 și art. 143 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 sunt neconstituționale, întrucât, în

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 681, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Petre Zăgan și Costel Stoian în Dosarul nr. 4.957/312/2013 al Tribunalului Ialomița și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 683 D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

practică, sintagma „indicii temeinice”, din cuprinsul celor două articole criticate, este asimilată de către magistrați sintagmei „probe temeinice”, aspect ce le permite acestora să mențină măsura arestării preventive până la judecarea în fond a cauzelor. Se arată că reținerea în locul indicilor temeinice a existenței unor probe temeinice este de natură a încălca prezumția de nevinovăție prevăzută la art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală. Se susține că, în soluționarea cauzelor, magistrații fac trimitere la probe temeinice deoarece indiciile nu sunt clar definite în normele de procedură penală, ci sunt lăsate la libera apreciere a instanțelor, și că reținerea probelor temeinice în locul indicilor temeinice permite trecerea directă la judecarea pe fond a cauzelor, făcând inutilă continuarea urmăririi penale și echivalând și cu o antepunțare cu privire la vinovăția persoanei urmărite. Se susține, dintr-o altă perspectivă, încălcarea prin textele criticate a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, arătându-se, în acest sens, că, în practică, termenul unanim considerat rezonabil de soluționare a cauzelor este mult depășit, prin calificarea probelor temeinice drept indicii temeinice, fapt care amână judecarea în fond a cauzelor.

6. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968, autorii excepției arată că dispunerea măsurii arestării preventive în condițiile în care lăsarea în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică contravine rolului Ministerului Public, prevăzut la art. 131 alin. (1) din Constituție, de a apăra ordinea de drept. Se susține că noțiunile de ordine publică și ordine de drept nu se exclud reciproc, nu sunt contradictorii, dar nici nu pot fi confundate, interpretarea acestora ca fiind echivalente creând o aparență de legalitate și temeinicie a propunerilor de arestare preventivă, de menținere a măsurii arestării preventive sau de prelungire a acestei măsuri, formulate de procurori în cursul urmăririi penale.

7. **Tribunalul Ialomița** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că textele criticate nu încalcă prezumția de nevinovăție și nu îngrădesc dreptul persoanei de a se adresa justiției, de a fi apărată și de a beneficia de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, precum și de dreptul la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale. Se arată că ordinea de drept și ordinea publică sunt într-o relație de interdependență, ordinea de drept concretizându-se în ordinea publică prin asigurarea respectării legii penale. Se subliniază faptul că încheierea prin care se dispune măsura privativă de libertate este supusă căilor de atac, că punerea în libertate a celui arestat este obligatorie dacă nu mai subzistă motivele care au stat la baza sa și că persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune. Se arată, de asemenea, că în fața de judecată instanța este obligată să verifice periodic, la un interval de maxim 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive și să dispună punerea de îndată în libertate a inculpatului dacă constată că nu mai există temeiuri pentru menținerea acestei măsuri.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968 nu contravin normei constituționale de la art. 131 alin. (1), reținându-se faptul că ordinea de drept se concretizează în

ordinea publică prin asigurarea respectării legii penale și că procurorul acționează atât ca apărător al intereselor generale ale societății, cât și ca apărător al intereselor părților din proces, în spiritul legalității. Se subliniază că acestuia îi revine o importantă funcție în cadrul procesului penal, întrucât întreaga fază a urmăririi penale se desfășoară sub supravegherea sa, dar că activitatea procurorului este supusă controlului instanțelor de judecată. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 983 din 8 iulie 2010 și nr. 1.447 din 3 noiembrie 2011.

10. Se susține că, în privința prevederilor art. 68¹ și art. 143 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, autorii excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, fiind nemulțumiți de felul în care instanțele interpretează și aplică legea procesual penală.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968, care au următorul cuprins:

— Art. 68¹ din Codul de procedură penală din 1968: *„Sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta.”;*

— Art. 143 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968: *„Măsura reținerii poate fi luată de procuror ori de organul de cercetare penală față de învinuit sau inculpat, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, dacă sunt probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală”;*

— Art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968: *„Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre următoarele cazuri:*

[...]

f) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.”

14. Dispozițiile art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968 au fost abrogate prin art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Prevederile art. 68¹ din Codul de procedură penală din 1968 nu au fost preluate în Codul de procedură penală în vigoare, dispozițiile art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968 se regăsesc sub o altă formă la art. 209 alin. (1) raportat la art. 202 alin. (1) și, respectiv, art. 223 alin. (2) din

Codul de procedură penală în vigoare. Având însă în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, reținem ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate prevederile art. 681, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968.

15. Se susține că dispozițiile art. 681 și art. 143 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, iar dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968 contravin prevederilor constituționale ale art. 131 alin. (1) cu privire la rolul Ministerului Public.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 681, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.328 din 11 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 12 decembrie 2011, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că textele criticate nu încalcă prevederile constituționale ale art. 23 alin. (11), conform cărora, „Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”, și că dispozițiile procedural-penale care reglementează condițiile reținerii, respectiv cele care definesc sintagma „indicii temeinice” nu îngădesc dreptul persoanei de a se adresa justiției, de a fi apărată și de a se prevala de toate garanțiile care caracterizează un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale.

17. Totodată, prin Decizia nr. 462 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 11 ianuarie 2005, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143 alin. 1 teza întâi și alin. 3, precum și ale art. 148 alin. 1 lit. i) din Codul de procedură penală din 1968 (în forma în vigoare la data pronunțării deciziei anterior referite) și a observat că măsura reținerii se poate lua numai când există probe sau indicii temeinice că învinutul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, această dispoziție a legii constituind o reflectare a prevederilor art. 23 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora reținerea unei persoane este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. Curtea a constatat că prin termenul „probă” se înțelege, conform dispozițiilor art. 63 din Codul de procedură penală din 1968, „orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”. În legătură cu termenul „indicii temeinice” din conținutul alin. 3 al art. 143 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea a statuat că ele sunt simple presupuneri, determinate de aparențe mai mult sau mai puțin grăitoare, că indicii temeinice există atunci când din examinarea unor date existente în cauză se desprinde presupunerea că persoana față de care se efectuează urmărirea penală a săvârșit fapta pentru care este

urmărită și că măsura reținerii se ia în condițiile prevăzute în art. 143.

18. În ceea ce privește dispozițiile art. 148 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, text ce reglementează condițiile și cazurile în care se dispune măsura arestării, Curtea a constatat că autorul excepției de neconstituționalitate a omis faptul că arestarea are loc tocmai datorită unor necesități de ordin procesual, enumerate limitativ de art. 148, în considerarea precizării conținute în art. 143 din Codul de procedură penală din 1968, potrivit căreia măsura reținerii poate fi luată în cazul când sunt probe sau indicii temeinice că s-a săvârșit o faptă penală. Curtea a constatat că termenul de „indicii temeinice” semnifică, astfel cum s-a arătat, faptul că din datele existente s-ar putea presupune că persoana în cauză a săvârșit cu adevărat fapta. Curtea a subliniat că Legea fundamentală conține la art. 23 alin. (4) o garanție procesuală de o deosebită însemnătate, destinată a preveni arestările abuzive, deoarece luarea acestei măsuri este de competența instanței de judecată și că o garanție suplimentară este reglementată la alin. (7) al art. 23 din Constituție, care prevede că încheierile instanței privind măsura arestării preventive sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege. Curtea a reținut că normele constituționale de la art. 23 alin. (9) și (10) arată că punerea în libertate a celui arestat este obligatorie, dacă motivele măsurii arestării au dispărut, persoanei arestate rezervându-i-se, pe de altă parte, chiar dreptul de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune. Curtea a conchis că acest ansamblu de garanții procesuale, expres reglementate în Constituție, este de natură să asigure protejarea oricărei persoane față de orice arestare efectuată cu încălcarea legii.

19. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968, prin Decizia nr. 1.447 din 3 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 din 20 decembrie 2011, Curtea a statuat că textele criticate, care stabilesc un caz de arestare, și anume situația în care lăsarea în libertate prezintă un pericol concret pentru „ordinea publică”, sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 131, care statuează că Ministerul Public apără „ordinea de drept”. Curtea a subliniat faptul că, în procesul penal din România, procurorul acționează ca apărător al intereselor generale ale societății, dar și ale părților din proces, în spiritul legalității. S-a reținut că cele două noțiuni, „ordinea de drept” și „ordinea publică”, nu se exclud și nu se află în contradicție, fiind într-o relație de interdependență și că ordinea de drept se concretizează în ordinea publică prin asigurarea respectării legii penale.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Distinct de cele arătate, Curtea reține că, reglementând printre cazurile în care poate fi luată măsura reținerii și pe acela în care există „indicii temeinice”, legea nu-l consideră pe inculpat deja vinovat de săvârșirea infracțiunii — lucru ce nu este posibil de stabilit decât prin hotărârea judecătorească de condamnare rămasă definitivă —, ci prevede numai o condiție pentru luarea măsurii reținerii sau a arestării preventive a inculpatului, care este esențialmente diferită de privarea de libertate în vederea executării unei pedepse definitiv aplicate. Măsura reținerii, ca și cea a arestării preventive, constituie o restrângere provizorie a libertății persoanei, permisă de Constituție, prin prisma art. 53 alin. (1), în scopul desfășurării instrucției penale, iar condiția ca fapta să fie prevăzută de legea penală reprezintă o garanție împotriva luării arbitrare a acestor măsuri.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petre Zăgan și Costel Stoian în Dosarul nr. 4.957/312/2013 al Tribunalului Ialomița și constată că dispozițiile art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ialomița și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 254

din 6 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Livi-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Irina Veturia Sorescu în Dosarul nr. 2.515/1/2013/a2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 792D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la Decizia nr. 1430 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 10 decembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.515/1/2013/a2, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Irina Veturia Sorescu cu ocazia soluționării unei cereri de revizuire.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă accesul liber la justiție, deoarece nu permit revizuirea unei hotărâri date de o instanță de recurs decât în situația în care aceasta evocă fondul.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că revizuirea a fost reglementată de legiuitor ca o cale extraordinară de atac de retractare promovată în scopul îndreptării erorilor de fapt, iar rațiunea reglementării revizuirii pentru motivul prevăzut la pct. 7 al art. 322 din cod se regăsește în necesitatea de a se înlătura încălcarea principiului autorității de lucru judecat atunci când instanțele au dat soluții contrare în dosare diferite, dar având același obiect, aceeași cauză și aceleași părți. Pentru acest motiv, ce ține intrinsec de specificul acestei căi de atac, textul de lege cu privire la care s-a invocat neconstituționalitatea se referă la hotărâri pronunțate în recurs, prin care se evocă fondul, aceasta din urmă fiind o condiție de admisibilitate a cererii de revizuire. Condiția evocării fondului este cuprinsă în oricare dintre situațiile strict reglementate de art. 322 pct. 1—9 din Codul de procedură civilă. Interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice la care acestea se referă, impune ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita calea de atac a revizuirii.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că revizuirea este o cale extraordinară de atac promovată în scopul îndreptării erorilor de fapt și numai din acest motiv, ce ține de specificul căii de atac, art. 322 din vechiul Cod de procedură civilă se referă la hotărâri pronunțate în recurs prin care se evoca fondul. În aceste condiții, nu poate fi reținută, așadar, critica privind încălcarea accesului liber la justiție, întrucât acesta nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. În plus, interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și

a raporturilor juridice la care se referă impune ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita calea de atac a revizuirii.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865, cu următorul cuprins:

„Revizuirea unei hotărâri rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: (...)

7. dacă există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade deosebite, în una și aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate.”

12. Potrivit art. 83 lit. a) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă se abrogă Codul de procedură civilă din 1865. Potrivit art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, *„dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silită începute după intrarea acestuia în vigoare”*. Astfel, se poate reține îndeplinirea condiției stabilite prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, textul criticat producându-și efecte juridice în cauză, Curtea fiind competentă a se pronunța asupra dispoziției de lege criticate.

13. În opinia autoarei excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate reglementează unul dintre motivele de revizuire.

15. În ceea ce privește categoria hotărârilor judecătorești care pot fi supuse revizuirii, Curtea observă că legiuitorul a stabilit că acestea sunt reprezentate de hotărârile judecătorești prin care s-a rezolvat fondul cauzei sau de hotărârile pronunțate de instanțele de recurs prin care se evocă fondul.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Irina Veturia Sorescu în Dosarul nr. 2.515/1/2013/a2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 6 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișu

16. Prin dispozițiile art. 322 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, legiuitorul a impus o condiție ce trebuie îndeplinită pentru a putea promova calea extraordinară de atac a revizuirii. Astfel, revizuirea unei hotărâri date de o instanță de recurs se poate cere atunci când aceasta evocă fondul, ceea ce implică fie stabilirea unei alte stări de fapt decât cea care fusese reținută în faza de judecată anterioară, fie aplicarea altor dispoziții legale la împrejurările de fapt ce fuseseră stabilite, în oricare din ipoteze, urmând să se dea o altă dezlegare raportului juridic dedus judecății decât cea dată până la acel moment. Hotărârile instanțelor de recurs care evocă fondul sunt acelea prin care instanțele admit recursul și, rejudecând cauza dedusă judecății, modifică în tot sau în parte hotărârea recurată, nefăcând astfel obiectul cererii de revizuire deciziile prin care recursul a fost respins.

17. Curtea observă că, prin Decizia nr. 258 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008, Curtea a reținut că revizuirea este o cale extraordinară de atac promovată în scopul îndreptării erorilor de fapt. Pentru acest motiv, ce ține de specificul căii de atac, textul de lege criticat se referă la hotărârile pronunțate în recurs prin care se evocă fondul.

18. De asemenea, prin Decizia nr. 266 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 19 mai 2008, Curtea a statuat că interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice care au fost supuse controlului instanțelor prin hotărârile respective a impus ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita această cale de atac, precum și modul în care acestea pot fi probate.

19. Din această perspectivă, Curtea constată că dispozițiile criticate nu aduc atingere accesului liber la justiție consacrat de prevederile constituționale ale art. 21, întrucât, așa cum a statuat în jurisprudența sa, reglementarea de către legiuitor, în limitele stabilite de Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept nu constituie o restrângere a exercițiului acestora.

20. Totodată, prin Decizia nr. 3 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 21 martie 2011, și Decizia nr. 876 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie 2010, Curtea a reținut că prevederile legale criticate sunt norme de procedură, iar, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, procedura de judecată și exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt stabilite numai prin lege. Din aceste norme constituționale reiese că legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 274

din 8 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Gabriel Mustață în Dosarul nr. 3.031/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 735D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca devenită inadmisibilă, având în vedere că prin Decizia nr. 176 din 26 martie 2014 Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din data de 10 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.031/1/2013, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.**

5. Excepția a fost ridicată de Gabriel Mustață cu ocazia soluționării unei contestații formulate împotriva Hotărârii nr. 450 din 9 mai 2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a respins contestația formulată împotriva Hotărârii Secției pentru judecători nr. 337 din data de 24 aprilie 2013, prin această ultimă hotărâre fiind respinsă contestația împotriva Hotărârii nr. 4 din data de 10 aprilie 2013 a Comisiei de organizare a examenului sau concursului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor organizat în perioada 22 martie—19 iunie 2013.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât face posibilă promovarea în funcții de conducere, în condiții facile, a magistraților foști avocați, față de magistrații care au avut alte profesii dintre cele prevăzute de dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 înainte de a accede în magistratură. În continuare face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 785/2009, considerând că argumentele ce au dus la admiterea excepției în acea speță se aplică *mutatis mutandis* și speței actuale.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale în măsura în care nu se va reține încălcarea principiului egalității și nediscriminării prin instituirea unui tratament nediferențiat unor cazuri egale, similar Deciziei Curții Constituționale nr. 785 din 12 mai 2009.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** arată că legiuitorul nu are constrângeri de rang constituțional în stabilirea soluției legislative privind numirea judecătorilor sau procurorilor în funcțiile de conducere. Astfel, acesta este în drept să stabilească o serie de condiții necesare pentru numirea într-o funcție de conducere, în condițiile în care exercitarea unei funcții de conducere nu este un drept fundamental. Intenția legiuitorului a fost aceea de a realiza o distincție între momentul admiterii în magistratură și cel al numirii într-o funcție de conducere. Apreciază că, în realitate, autorul excepției urmărește completarea dispoziției criticate din Legea nr. 303/2004, prin recunoașterea la calculul vechimii necesare pentru numirea în funcții de conducere a tuturor profesiilor avute în vedere la calculul vechimii necesare pentru admiterea în magistratură, ceea ce, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, este inadmisibil, întrucât Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu care a fost sesizată, neputându-le modifica sau completa.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu următorul conținut: „*La calcularea vechimii prevăzute la alin. (1) se ia în considerare și perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat.*”

13. Textul de lege criticat face referire la dispozițiile alin. (1) al art. 50 din Legea nr. 303/2004 potrivit cărora: „*Pentru numirea în funcții de conducere, sunt necesare următoarele condiții minime de vechime:*

a) *pentru funcția de președinte și vicepreședinte de judecătorie, prim-procuror al parchetului de pe lângă judecătoria și adjunct al acestuia, o vechime de 5 ani în funcția de judecător sau procuror;*

b) pentru funcția de președinte și vicepreședinte de tribunal sau tribunal specializat, precum și președinte de secție la tribunal, prim-procuror al parchetului de pe lângă tribunal sau al parchetului de pe lângă tribunalul pentru minori și familie, adjunct al acestuia și procuror șef secție al parchetului de pe lângă tribunal sau al parchetului de pe lângă tribunalul pentru minori și familie, o vechime de 6 ani în funcția de judecător sau procuror;

c) pentru funcția de președinte, vicepreședinte, președinte de secție la curtea de apel, procuror general al parchetului de pe lângă curtea de apel și adjunct al acestuia, procuror șef secție al parchetului de pe lângă curtea de apel, o vechime de 8 ani în funcția de judecător sau procuror.”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 176 din 26 martie 2014*), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt neconstituționale. Cu acel prilej, Curtea a constatat că art. 50 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 enunță principiul potrivit căruia, pentru numirea într-o funcție de conducere, persoana interesată trebuie să fi îndeplinit funcția de judecător sau procuror pentru o anumită perioadă, aceasta fiind echivalentul vechimii efective în magistratură, și că alin. (2) al art. 50 din Legea nr. 303/2004 derogă de la această regulă, incluzând în calculul vechimii necesare și perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat, deși vocația pentru accederea într-o funcție de conducere este condiționată de calitatea efectivă de judecător sau procuror pe care persoana interesată trebuie să o fi avut în perioadele stabilite de lege. De asemenea, Curtea a reținut că discriminarea rezultă doar din instituirea unui privilegiu în favoarea celor care au fost avocați prin luarea în considerare a vechimii în această funcție, excluzând alte funcții care, potrivit art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, au fost luate în considerare pentru admiterea în magistratură. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile potrivit cărora la calcularea vechimii minime necesare participării la concursul sau examenul de numire în funcții de conducere la instanțe și parchete se ia în considerare doar perioada în care judecătorul sau procurorul a

fost avocat constituie o încălcare a principiului egalității și nediscriminării, prin instituirea unui tratament diferențiat unor cazuri egale, în lipsa unei justificări obiective și rezonabile.

16. Într-o atare situație, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 158 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 14 mai 2013, Decizia nr. 392 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 22 noiembrie 2013, și Decizia nr. 275 din 23 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 2 iulie 2013, devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

17. Prin urmare, Curtea reține că acest caz de inadmisibilitate a excepției a intervenit după sesizarea Curții Constituționale, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

18. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 — deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Gabriel Mustață în Dosarul nr. 3.031/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

*) Decizia Curții Constituționale nr. 176 din 26 martie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 13 mai 2014.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 281

din 8 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Helmut Wachmann în Dosarul nr. 1.083/179/2013 al Judecătoriei Babadag și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 914D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.083/179/2013, **Judecătoria Babadag a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Helmut Wachmann într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate afectează accesul liber la justiție, deoarece condiționează accesul la o instanță de judecată de posibilitatea deplasării reclamantului — de cele mai multe ori costisitoare față de obiectul litigiului — la instanța nominalizată de textul contestat. Posibilitatea formulării, înaintării și susținerii unei plângeri contravenționale depinde astfel de existența unor mijloace financiare care, în măsura în care nu sunt accesibile, încalcă reclamantului accesul liber la justiție. Face trimitere totodată la o reglementare contrară celei criticate în prezenta cauză, dar care are legătură cu regimul juridic al contravențiilor, cuprinsă în art. III din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, potrivit căruia, prin derogare de la dispozițiile Ordonanței nr. 2/2001, plângerea referitoare la contravenția de a circula fără a deține rovinietă valabilă conformă cu exigențele Ordonanței Guvernului

nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România se introduce la judecătoria în a cărei circumscripție domiciliază ori își are sediul contravenientul.

6. **Judecătoria Babadag** opinează că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2011 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, astfel cum a fost modificat prin art. 41 pct. 4 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, lege care a intrat în vigoare la data de 15 februarie 2013, precum și dispozițiile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 57 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007. Dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „(1) *Plângerea se depune la judecătoria în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”;

— Art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „(1) *Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.*”

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la liberul acces la justiție al oricărei persoane, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin

Decizia nr. 611 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 8 august 2012, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prilej cu care a statuat că prevederile din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 care instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea, nu încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât, prin reglementarea criticată, legiuitorul nu a înțeles să limiteze controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, ci să asigure un climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestor drepturi constituționale, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere. În plus, această modalitate de reglementare reprezintă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție cu privire la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată. De asemenea, Curtea Constituțională a mai statuat că art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reprezintă o aplicare a principiului *specialia generalibus derogant*, în sensul competenței atribuite legiuitorului de art. 126 alin. (2) din Constituție, care poate institui, pentru situații deosebite, reguli speciale în ceea ce privește stabilirea competenței instanțelor de judecată și a procedurii de judecată. Or, în cauza de față este criticată o ordonanță a Guvernului ce reglementează regimul juridic al contravențiilor, procedura aplicabilă fiind una specială, derogatorie de la normele dreptului comun, și nu procedura contenciosului administrativ.

14. Totodată, prin Decizia nr. 654 din 19 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 13 august 2012, Curtea Constituțională a mai statuat că reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de contravenție este menită să dea expresie dreptului la un proces echitabil prin asigurarea administrării, cu celeritate, a probelor.

15. De asemenea, prin Decizia nr. 1.029 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 23 ianuarie 2013, Curtea a statuat că art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, nu îngreudește accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravine dreptului la un proces echitabil. Dimpotrivă, reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de contravenție prin care se constată încălcări ale dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Helmut Wachmann în Dosarul nr. 1.083/179/2013 al Judecătoriei Babadag și constată că dispozițiile art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Babadag și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

privind circulația pe drumurile publice este menită să dea expresie garanțiilor constituționale invocate, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere.

16. În sfârșit, prin Decizia nr. 364 din 24 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 18 mai 2012, Curtea a mai statuat că stabilirea competenței teritoriale unice a instanței de judecată pentru soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei/unor contravenții la circulația pe drumurile publice are în vedere aplicarea unui criteriu general și obiectiv, și anume cel al locului unde a fost săvârșită și constatată contravenția, ceea ce este pe deplin justificat și rezonabil în considerarea specificului acestei categorii de contravenții, și anume mobilitatea sau starea de tranzit în care se află persoanele ce circulă pe drumurile publice și care trebuie să respecte aceleași reguli de circulație prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția pronunțată prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

18. Distinct de aceasta, Curtea mai constată că, potrivit art. 109 alin. (9) din ordonanța de urgență atacată, prevederile acesteia se completează cu cele ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, care, la art. 47, face trimitere, la rândul său, la dispozițiile Codului penal ori ale Codului de procedură civilă, după caz. Or, dispozițiile art. 183 alin. (1) și art. 200 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevăd, pe lângă posibilitatea îndeplinirii prin poștă a actelor de procedură, și o serie de garanții ale drepturilor reclamantului, căruia, de pildă, i se vor comunica în scris lipsurile cererii de chemare în judecată, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Așadar, chiar dacă art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice instituie competența teritorială exclusivă a instanței de judecată de la locul săvârșirii și constatării faptei contravenționale, acest lucru nu îl obligă, în sine, pe reclamant, la cheltuieli suplimentare cauzate de deplasarea în acea localitate pentru a fi prezent la fiecare termen de judecată sau pentru a depune diverse acte procedurale necesare la dosar și nici nu poate conduce la încălcarea dreptului de soluționare a cauzei într-un termen rezonabil, așa cum eronat pretinde autorul excepției de față. Tocmai în considerarea unor astfel de situații, legiuitorul a reglementat modalități alternative care să garanteze exercitarea efectivă și deplină a drepturilor materiale și procesuale ale oricărei persoane ce dorește să se adreseze justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înființarea Grupului interministerial strategic pentru creșterea capacității de acțiune a instituțiilor guvernamentale în prevenirea și combaterea criminalității ce se circumscrie amenințărilor în domeniul securității naționale

În temeiul art. 12 alin. (2) și (3) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se înființează Grupul interministerial strategic pentru creșterea capacității de acțiune a instituțiilor guvernamentale în prevenirea și combaterea criminalității ce se circumscrie amenințărilor în domeniul securității naționale, organism fără personalitate juridică, denumit în continuare *GIS*.

Art. 2. — *GIS* funcționează în subordinea prim-ministrului și este coordonat de către viceprim-ministrul pentru securitate națională.

Art. 3. — *GIS* asigură cooperarea eficientă a structurilor statului cu atribuții în prevenirea și combaterea criminalității ce se circumscrie amenințărilor în domeniul securității naționale din responsabilitatea instituțiilor guvernamentale, realizează evaluări multisectoriale ale vulnerabilităților, riscurilor și amenințărilor din domeniul de competență, informează Guvernul cu privire la disfuncțiile constatate și propune măsuri pentru remedierea acestora.

Art. 4. — *GIS* are următoarele atribuții principale în domeniul securității naționale din responsabilitatea instituțiilor guvernamentale:

a) asigură cooperarea și schimbul de informații interinstituțional necesar procesului decizional la nivel guvernamental;

b) coordonează activitatea structurilor guvernamentale pentru cunoașterea, prevenirea și înlăturarea riscurilor în domeniul prevenirii și combaterii criminalității ce constituie amenințări în domeniul securității naționale;

c) realizează analize cu privire la cauzele și condițiile care pot genera amenințări în domeniul securității naționale la nivel guvernamental, precum și la structura și dinamica acestora;

d) evaluează efectele măsurilor legislative și ale măsurilor de politică penală în domeniul prevenirii și combaterii criminalității ce constituie amenințări în domeniul securității naționale la nivel guvernamental;

e) acordă asistență autorităților competente pentru elaborarea strategiilor sectoriale specifice;

f) identifică metodele și mijloacele care pot fi folosite de către autoritățile competente la nivel guvernamental în scopul prevenirii și combaterii criminalității ce constituie amenințări în domeniul securității naționale;

g) corelează politicile guvernamentale cu angajamentele și condiționalitățile asumate de Guvern în relația cu organizațiile internaționale;

h) înaintează informări prim-ministrului și autorităților competente potrivit legii, cu privire la activitatea și rezultatele obținute de *GIS*.

Art. 5. — (1) Componenta *GIS* este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Ministerele sunt reprezentate la activitățile *GIS* la nivel de ministru, iar celelalte instituții ale administrației publice centrale, de către conducătorii acestora. În raport cu sarcinile concrete ce revin *GIS*, la activitatea acestuia pot participa și specialiști în domeniul de activitate din cadrul autorităților și instituțiilor reprezentate.

(3) La lucrările *GIS* participă, ca invitați permanenți, reprezentanții ai instituțiilor publice cu atribuții în domeniul securității naționale.

(4) La lucrările *GIS* pot fi invitați reprezentanți ai Ministerului Public, ai altor autorități ale administrației publice, ai mediului academic, precum și ai organizațiilor societății civile, care pot contribui la soluționarea unor probleme aflate pe ordinea de zi.

Art. 6. — (1) Pentru îndeplinirea obiectivelor, la propunerea viceprim-ministrului pentru securitate națională, cu aprobarea prim-ministrului, în cadrul *GIS* se pot constitui subgrupuri, platforme, birouri operaționale specializate, echipe în sistem task-force (echipe mixte) sau alte forme de lucru, sub coordonarea operațională a viceprim-ministrului pentru securitate națională, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(2) Mecanismele operaționale subsecvente prevăzute la alin. (1) reprezintă componenta de securitate națională a Guvernului României și sunt reglementate în Regulamentul *GIS*, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(3) Ministerele și instituțiile reprezentate în *GIS* pun la dispoziția structurilor operaționalizate potrivit alin. (1) capacități, date și informații, urmând să fie exploatate cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

Art. 7. — *GIS* asigură integrarea rapoartelor de activitate periodice ale instituțiilor și autorităților reprezentate în acesta și prezintă prim-ministrului informări privind riscurile în domeniul criminalității ce se circumscrie amenințărilor în domeniul securității naționale din responsabilitatea instituțiilor guvernamentale.

Art. 8. — *GIS* își desfășoară activitatea în baza regulamentului aprobat de viceprim-ministrul pentru securitate națională. Asistența tehnică a funcționării *GIS* este asigurată de către secretariat, a cărui organizare este prevăzută în Regulamentul *GIS*.

Art. 9. — *GIS* se reunește în ședințe convocate și prezidate de către prim-ministru sau de viceprim-ministrul pentru securitate națională.

Art. 10. — De la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, grupurile de lucru constituite prin acte ale autorităților sau instituțiilor guvernamentale cu atribuții în domeniul securității naționale își desfășoară activitatea în coordonarea strategică a GIS, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Gabriel Oprea

p. Viceprim-ministru, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Dumitru Daniel Botănoiu,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul economiei,

Constantin Niță

p. Ministrul apărării naționale,

Otilia Sava,

secretar de stat

p. Ministrul afacerilor externe,

George Ciamba,

secretar de stat

Ministrul fondurilor europene,

Eugen Orlando Teodorovici

p. Ministrul mediului și schimbărilor climatice,

Mihail Făcă,

secretar de stat

Ministrul sănătății,

Nicolae Bănicioiu

Ministrul pentru societatea informațională,

Alexandru-Răzvan Cotovelea

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 26 iunie 2014.

Nr. 535.

ANEXĂ

COMPONENȚA

Grupului interministerial strategic pentru creșterea capacității de acțiune a instituțiilor guvernamentale în prevenirea și combaterea criminalității ce se circumscrie amenințărilor în domeniul securității naționale

1. Ministerul Afacerilor Interne
2. Ministerul Apărării Naționale
3. Ministerul Justiției
4. Ministerul Afacerilor Externe
5. Ministerul Finanțelor Publice
6. Ministerul Fondurilor Europene
7. Ministerul Economiei
8. Ministerul Sănătății
9. Ministerul Mediului și Schimbărilor Climatice
10. Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale
11. Ministerul pentru Societatea Informațională
12. Secretariatul General al Guvernului
13. Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor
14. Departamentul pentru lupta antifraudă — DLAF
15. Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor
16. Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind încetarea raportului de serviciu al domnului Marius Vasile Iosif Roman,
secretar general adjunct al Ministerului Economiei**

Având în vedere Adresa Ministerului Economiei nr. 2.338 din 19 iunie 2014 și ținând cont de Sentința civilă nr. 542 pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.955/2/2010, irevocabilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, nr. 333 din 13 iunie 2014, potrivit căreia se constată calitatea de colaborator al Securității a domnului Marius Vasile Iosif Roman,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 16 alin. (2) lit. a) raportat la art. 54 lit. j) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se constată încetarea suspendării de drept a raportului de serviciu al domnului Marius Vasile Iosif Roman, secretar general adjunct al Ministerului Economiei.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, încetează raportul de serviciu al domnului Marius Vasile Iosif

Roman, secretar general adjunct al Ministerului Economiei, ca urmare a constatării neîndeplinirii condiției prevăzute la art. 54 lit. j) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion MoraruBucurești, 2 iulie 2014.
Nr. 225.**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**privind modificarea și completarea
Ordinului ministrului sănătății nr. 456/2013
pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune
internaționale corespunzătoare medicamentelor cu risc
crescut de discontinuitate în aprovizionare
de care beneficiază asigurații în sistemul de asigurări sociale
de sănătate și a unei măsuri pentru asigurarea acestora
pe piața din România**

Văzând Referatul de aprobare nr. N.B. 4.867/2014 al Direcției politica medicamentului și a dispozitivelor medicale,

având în vedere prevederile art. 695 pct. 17 și art. 792 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 456/2013 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor

cu risc crescut de discontinuitate în aprovizionare de care beneficiază asigurații în sistemul de asigurări sociale de sănătate și a unei măsuri pentru asigurarea acestora pe piața din România, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 8 aprilie 2013, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) De la data intrării în vigoare a prezentului ordin și până la data de 31 decembrie 2014 se suspendă temporar distribuirea în afara teritoriului României a medicamentelor din lista prevăzută la alin. (1).”

2. În anexă, după poziția nr. 24 „Sunitinibum” se introduce o nouă poziție, poziția nr. 25, cu următorul cuprins:

„25	Enoxaparinum”
-----	---------------

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Francisk Iulian Chiriac,
secretar de stat

București, 30 iunie 2014.

Nr. 772.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 807198